

mandstiltværelser, endnu mere af den kummerlige Fattigmandslyksalighed, som Per havde spottet saa kraftigt i sit lille Stridsskrift.

Saaledes var det gaaet til, at København aldeles havde taget Luven fra det øvrige Land, der mere og mere sank ned til at blive en Slags Overdrev til Hovedstaden. Til denne søgte Landets virkelystne Arbejdskraft, ligesom stadig mere af Provinsens Kapital strømmede hertil, lokket af Spekulationens høje Procenter. Kun hvad der angik København og dens Udvikling, havde overhovedet i den senere Tid kunnet gøre Regning paa at samle den almene Interesse om sig.

Dette var en af Grundene til, at Pers Pjece, skønt den udtrykkeligt var anlagt paa at gøre Opsigt og vække Uro, aldeles ingen Opmærksomhed havde vakt hverken i København eller ude i Landet. Det havde været omsonst, at hans opofrende Ven og Svoger, Ivan Salomon, havde bestormet Redaktionskontorerne med Opfordringer til at lade Allarmtrommen røre. Han var allevegne bleven mødt med ligegyldige Skuldertræk. Et Kanalprojekt, gældende Jylland! Vind- og Bølgemotorer ved Blaavandshuk! Sligt var ikke Sensationsstof. Selv Dyhring, der dog havde visse Grunde til at vise sig imødekommende overfor ham, undskyldte sig, idet han foregav allerede at have faaet Ubehageligheder nok for den Petit-Ar-